

Hoofdstuk 73

Lieve kleinkinderen,

‘Meester,’ vroeg eens een leerling aan mij, ‘wat is het verschil tussen seks en liefde? Dat is toch hetzelfde?’

Mijn antwoord was: ‘Nee, seks en liefde is niet hetzelfde, maar het één kan niet zonder het ander. Wanneer een man en een vrouw heel veel van elkaar houden, dan is seks iets bijzonder moois. Maar seks zonder liefde, dan ontbreekt er iets heel belangrijks. Seks zonder liefde loopt bijna altijd uit op een teleurstelling en veroorzaakt dan veel verdriet. Heel zeker bij één van beide partijen. Weet je wel dat liefde ook zomaar kan veranderen in haat? En dat is jammer, ja heel erg jammer.’

Lieve kleinkinderen, ik heb jullie eerder verteld dat de bijbel bestaat uit een verzameling van 66 boeken. Eén van die boeken gaat over de liefde tussen een jongen en een meisje, over liefde tussen mensen zoals God bedoeld heeft. Dominee Doede Wiersma heeft in zijn dagboek ‘Wekker bliuwe’ (Wakker blijven) negen hoofdstukken over dit Bijbelboek Hooglied geschreven. Omdat deze dominee Wiersma zijn dagboek in de Friese taal schreef, heb ik deze negen hoofdstukken in het Nederlands vertaald.

Deze vertaling van mij staat ook op deze website bij de pagina PAKE’S (OPA’S) VERHAALTJES. Dit hoofdstuk heet: Kus mij...

Wat zou het goed zijn, schreef deze dominee, dat elke jongen en elk meisje voordat zij een relatie krijgen, deze negen hoofdstukken zouden lezen. Het gaat over liefde, verliefd worden, erotiek en seks.

Zoals dominee Doede Wiersma dit bijbelboek uitlegt is mooi en zuiver.

Weten jullie wel wat de eerste regel van het Bijbelboek ‘Hooglied’ is?

*Dat is: **Kus mij**! Een verliefd meisje zegt tegen haar vriend waar ze heel gek op is: ‘Kus mij.....want jouw liefde is voor mij veel kostbaarder dan de lekkerste wijn. Ja, ik heb jouw liefde veel en veel liever, dan het lekkerste drankje dat er is.’*

En ’s nachts droomt ze van hem.

Hoofdstuk 73 - Simson, daar komen de Filistijnen! - Richteren 16 : 4 - 21

Het was net alsof Simson na dat avontuur in Gaza nog brutaler werd. Overmoedig liep door het land van de Filistijnen wanneer en zo vaak hij zelf wilde. Het leek wel of hij helemaal geen rekening meer hield met dat volk van die onbesneden heidenen. Hij deed maar.

Na enige tijd kreeg hij kennis aan een vrouw die dichtbij de beek Soarek woonde, niet eens zo ver vanaf het stadje Sora waar Simson woonde. Zij was niet getrouwd en Simson wilde ook niet met haar trouwen. Eén mislukte bruiloft met een Filistijnse was meer dan genoeg. Maar hij kwam geregeld bij haar en ze leefden als man en vrouw. Simson wist heel goed dat dit volgens de wetten van Mozes niet mocht. Maar hij kon het niet laten, zo had deze wilde, jonge Filistijnse vrouw hem in de macht. En Simson zelf wilde ook niet anders. Hij was toch oud en wijs genoeg om op zichzelf te passen? Kon hij er iets aan doen dat hij van deze vrouw Delila hield? Hij kon niet meer leven zonder haar....

Toen de vijf koningen van de Filistijnen hoorden dat Simson een liefje had bij de beek Soarek, gingen ze met hun vijven naar haar toe. Die Simson die alle mannen de baas was met zijn geweldige kracht, kon wel eens vallen voor de tranen van een vrouw. Was dat niet al een keer eerder gebeurd bij die vrouw in Timna, met wie hij toen trouwde? Tranen van een vrouw zijn soms een dodelijker wapen dan een zwaard, dolk of speer.

Delila keek wel vreemd op toen die vijf koningen plotseling bij haar op de stoep stonden. Vijf koningen tegelijk bij jou op bezoek, dat was wel iets bijzonders! Ze begreep direct dat het om Simson ging. Ze lachte trots. Van alle vrouwen in het land hield Simson alleen van haar en ook alleen bij haar kwamen deze vijf koningen tegelijk op bezoek!

De vijf koningen waren duidelijk. Ze draaiden met hun woorden er niet omheen. ‘Delila, die Dannieter die hier geregeld bij jou op bezoek komt is een grote vijand van ons volk. Jij moet ons helpen om hem in onze macht te krijgen. Doe je best om te weten te komen waarin zijn grote kracht schuilt. Vertel het ons en wij zullen jou rijkelijk belonen. Wanneer wij Simson in onze macht krijgen met jouw hulp dan krijg jij van ons elk elfhonderd zilverstukken.’

Alles kun je kopen voor geld...

Delila haar ogen begonnen te glanzen. Dit had zij nooit kunnen denken. Zoveel geld had zij nog nooit in haar leven gezien. Ze zou in één klap multimiljonair zijn.... Het was geen mooi werk om een man te verraden, maar deze kans kon ze

niet aan haar voorbij laten gaan! Kwam bij, het was waar wat deze vijf koningen tegen haar zeiden: Simson was de grootste vijand van hun volk.

‘Goed,’ antwoordde ze, ‘ik zal mijn best doen.’

Direct de eerste keer toen Simson weer bij haar kwam begon ze erover.

‘Lieve Simson, waarom heb jij mij nog nooit verteld hoe het komt dat jij zo sterk bent?’

Ze wist heel goed dat het een geheim was. Maar dat hoorde toch niet zo te zijn tussen een man en een vrouw die van elkaar houden?

‘Heus waar, ik zal het aan niemand vertellen,’ zei ze en ze kroop heel lief tegen Simson aan.

‘Vertel je me alles, lieve Simson?’

Simson gaf geen antwoord. Plotseling moest hij denken aan zijn vrouw aan wie hij ook een geheim verteld had. Toen was hij zwak geweest en ging het alleen maar om een raadsel. Maar dit was iets anders. Nu ging het om iets tussen God en hem, *om zijn nazireeërschap*, om zijn werk als rechter in Israël.

‘Het kan niet, zei Simson heel ernstig. ‘Eén keer heb ik iets teveel gezegd tegen mijn vrouw en ze moest het met de dood bekopen. Ze werd vermoord. Nee, Delila, vraag me dit niet. Ik wil jou niet kwijt.’

Maar Delila ging wel door. Ze zei: ‘Lieve Simson, die vrouw van jou was een verraadster. Het was haar eigen schuld dat zij in de vlammen omkwam. Denk jij, lieve Simson dat ik ook zo ben, zoals je vrouw was? Dan ken jij mij slecht. Je kunt mij toch vertrouwen?’

Er blonk een traan in haar donkere ogen.

‘O Simson.....’

Simson vond het heel erg jammer, maar hij kon het niet vertellen. Diep in zijn hart zei een stem: Simson, ga bij haar weg! Het kan nu nog. Er komt een tijd dat het voor altijd te laat is. Lang geleden bij je vrouw was je zwak. Wees nu sterk. Maar hij lachte zijn zorgen weg. Zo erg was het niet en hij wist het zeker: **nooit** zou hij zijn geheim aan Delila vertellen.

Maar een nacht later met een ernstig gezicht en spotlichtjes in zijn ogen zei hij tegen haar: ‘Als ik vastgebonden word met zeven sterke koorden, dan ben ik net zo zwak als ieder ander mens.’

‘Lieve Simson, wat ben ik blij dat jij me nu vertrouwt. Hoe kan ik je bedanken?’

Het ging Delila eigenlijk te gemakkelijk. Zou dit waar zijn? Maar in ieder geval moest het wel uitgeprobeerd worden. Je kon nooit weten en zeven was een heilig getal. Toen Simson vertrokken was stuurde ze een boodschapper naar de koningen met het verzoek om zeven sterke koorden te brengen en om een wacht soldaten die zich in haar zijkamer verborgen moesten houden. Zou Simson haar zijn geheim verteld hebben?

Toen Simson weer bij haar op bezoek kwam, ontving ze hem heel blij. Het lekkerste eten zette ze op tafel en gaf hem alles waar hij om vroeg.

Later op de avond zei Delila uitdagend en al lachend tegen Simson: ‘Laat mij je nu eens vastbinden. Ik wil wel eens meemaken dat ik lekker sterker ben dan jij.’ Simson moest lachen en liet Delila haar gang gaan. Hij vroeg niet eens waar ze die zeven nieuwe koorden vandaan had gehaald.

Delila deed goed haar best. Geen man op de hele wereld die zo goed vastgebonden was kon ooit weer los komen. Ineens deed ze alsof ze heel bang werd. ‘Simson,’ riep ze heel bang. ‘Ik hoor wat. Simson, daar komen de Filistijnen!’

Met één sprong stond hij midden in de kamer.

‘Laat ze maar komen,’ schreeuwde Simson en met één beweging van zijn armen trok hij de zeven nieuwe koorden kapot alsof het een heel dun touwtje was. De Filistijnse soldaten in de zijkamer kwamen niet tevoorschijn....

‘Simson, jij kunt mij toch vertrouwen?’

Delila had het wel verwacht. Simson had haar iets wijs gemaakt. Dat viel haar erg tegen. Nog nooit had een man haar zo voor de gek gehouden. Maar ze liet het er niet bij zitten. Haar dag kwam nog wel!

Een hele tijd later begon Delila er weer over. Tegen Simson zei ze dat het haar erg tegengevallen was, dat hij niet eerlijk tegen haar was geweest. Ze had gedacht dat hij meer van haar hield! Als je echt van elkaar houdt dan heb je **geen** geheimen voor elkaar.

Het viel Simson tegen dat ze er weer over begon. Hij had gedacht dat ze er genoeg mee had genomen dat hij het haar niet verteld had.

Met een ernstig gezicht zei hij tegen Delila: ‘Wat ik jou vertelde was wel waar, maar in plaats van koorden, had je nieuwe touwen moeten gebruiken. Touwen die nog nooit eerder gebruikt zijn.’

Toen Delila dat een dag later uitprobeerde – de Filistijnse soldaten zaten weer verstopt in de zijkamer – ging het weer net zoals de eerste keer. Ook de nieuwe nog nooit eerder gebruikte touwen trok Simson als heel dunne draadjes kapot. Delila was des duivels zo kwaad, maar ze liet niets merken. Ze beet op haar lippen. Niets zeggen nu. Maar voor de tweede keer had Simson haar voor de gek gehouden. Voor de tweede keer was haar de grote geldprijs ontgaan. Hoe vaak zou Simson haar nog iets wijs maken? Ze zou doorgaan. Nooit zou ze het opgeven om op deze manier miljonair te worden!

Voor de tweede keer was haar de grote geldprijs ontgaan.

Weer gingen dagen en weken voorbij en Simson dacht dat Delila dit onderwerp van zijn geheim zou laten rusten. Volgens hem had ze dus begrepen dat hij aan niemand zijn geheim van God mocht vertellen. Dus ook aan haar niet.

Op zekere dag toen ze samen heel gezellig zaten te praten, ging Delila plotseling bij Simson op de knie zitten en heel lief zei ze tegen hem: ‘Tot nu toe heb je me steeds voorgelogen, lieve Simson van mij. Vertel me nu wat het geheim van jouw kracht is. Ik houd toch van jou! Hoe kan ik jou vastbinden zodat je geen buitengewone kracht meer hebt?’

Ze was het dus niet vergeten! Waarom wilde ze nu met alle geweld dingen weten die hij **niet** mocht zeggen? Simson keek haar aan en zag tranen in haar

ogen. Waarom moest zij dit mooi bij elkaar zijn met haar tranen bederven? Wat moest hij tegen haar zeggen? *Tranen van vrouwen, daar kon hij niet tegen*, maar om steeds weer een nieuw leugentje te bedenken? Dat hield ook geen stand. Zeven.... Zeven.... Als hij haar nu eens iets vertelde over zijn zeven lange haarvlechten? Dat kon toch wel?

‘Stil maar Delila, ik zal het je vertellen. Die koorden en die touwen was een grapje. Maar wanneer je mijn zeven haarvlechten in het weefgetouw dat daar in de hoek van jouw kamer staat vast weeft, dan ben ik machteloos.’

Delila droogde haar tranen en haar donkere ogen begonnen te lachen. Ze geloofde maar half wat Simson haar vertelde, maar ze voelde dat dit het begin was.... Ze wist dat zij Simson met haar tranen in de macht had. Haar overwinning kwam dichterbij.

Zeven haarvlechten...

Diezelfde avond nog toen Simson aan haar voeten in slaap was gevallen, weefde zij zijn lange haren vast in het weefgetouw. Toen ze klaar was riep ze luid: **‘Simson, daar komen de Filistijnen!’**

Pas twee weken later kwam Simson weer bij Delila. Hij was moe van zijn werk als rechter in Israël. Hij verlangde naar rust. Maar in plaats van ‘vrede en gezelligheid’ bestookte Delila hem met haar vragen en haar tranen.

‘Hoe kun je zeggen, dat je van mij houdt? Je hebt mij nu al drie keer bedrogen! Ga maar weer weg. *Jij houdt niet van mij!*’

Ze ging ver van hem af zitten, met de rug naar Simson toe. Hij zag dat haar schouders schokten van het huilen.

Het werd een lange trieste avond en nog voor de nacht vertrok Simson. Hij kon haar verdriet niet langer aanzien en zijn geheim kon hij niet vertellen. Het was maar beter dat hij wegging en dat hij haar nooit weer terugzag.

Thuis deed Simson zijn werk als rechter in Israël. 's Avonds dwaalde hij rusteloos door de velden. 's Nachts kon hij niet slapen. Viel hij wel in slaap, dan droomde hij van Delila. Hij zag zo duidelijk de tranen in haar ogen. En Simson wist: hij kon niet zonder haar....

Op een dag stond Simson weer voor de deur van Delila's huis. Hij vroeg of hij binnen mocht komen. Dat mocht, maar het werd een mislukte dag. Delila kroop hem huilend aan en vroeg naar het geheim van Simson's kracht. Maar toen Simson geen antwoord gaf ging ze zonder nog een woord te zeggen in een hoekje van de kamer zitten mokken. Het enige wat Simson die dag te horen kreeg was: *'Vertel mij je geheim!'*

Dagenlang bleef Simson thuis, maar hij had geen rustig uur meer. Zijn werk deed hij half en het eten smaakte hem niet meer. Soms dacht hij dat dood zijn beter zou zijn, dan dit leven zonder Delila. Misschien was het toch maar beter haar zijn geheim te vertellen. Verraden zou ze hem niet. Daar kende hij haar te goed voor.... En één keer zou het er toch van komen.

'Vertel mij je geheim!'

Diezelfde avond nog vertelde hij Delila alles. Van de engel, die zijn geboorte voorspeld had, van zijn nazireeërschap, van zijn lange haren, van de Geest van de Heer, die altijd over hem kwam wanneer hij in gevaar was. Ook zonder zijn lange haren kon de Heer hem kracht geven, maar dat zou Hij niet meer doen, wanneer zijn haren geknipt werden. Dan zou God hem zeker niet meer helpen. Hij zou dan even sterk of even zwak zijn als alle andere mensen. Toen Simson haar alles verteld had wist Delila dat zij hem in haar macht had. Nu kon ze de vijf koningen met hun geld laten komen. Ze sloeg haar ogen neer, zodat Simson haar triomf niet zou zien. *Ze had het gewonnen!* Drie keer had hij met haar de spot gedreven. Nu kwam het uur van haar wraak. Maar Simson mocht niets merken. Ze sloeg haar armen liefkozend om hem heen. Nu was alles goed. Nu stond niets meer tussen hen in, geen God en geen mens. En nu ze alles wist zou ze er nooit meer naar vragen. Ze streek met haar hand liefkozend door zijn lange haren. Daar moest hij heel zuinig op zijn. En wie weet, misschien wilde zij ook nog wel eens die machtige God van Simson gaan dienen. Voor het eerst na maanden hadden ze weer een gezellige en goede avond.

Nu kwam het uur van haar wraak.

Toen Simson de volgende ochtend bij haar weg ging bracht ze hem tot naar de deur.

‘Gauw weer terugkomen Simson, ik verlang nu al weer naar jou. Maar eerst moet jij je werk in Israël doen. Kom over een week maar weer bij mij.’

Vanuit de verte stak zijn Simson zijn hand als groet nog een keer op.

‘Tot volgende week,’ schreeuwde hij.

Delila zag als laatste zijn lange haarvlechten wapperen in de wind.

Diezelfde dag stuurde Delila een boodschap naar de vijf koningen van de Filistijnen. Kom volgende week zelf maar, want Simson heeft zijn hele hart voor mij blootgesteld. Ik ken zijn geheim.

Ze kwamen op de afgesproken dag, de vijf koningen met hun soldaten en een lange rij ezels die de zakken met zilver droegen. Toen het geld veilig opgeborgen was en de soldaten in de zijkamer verstopt zaten, ging Delila in de deuropening staan wachten op Simson. De laatste keer! Dagon was toch sterker dan die God van Israël. Toen zag ze hem in de verte aankomen en stak ze haar hand omhoog....

Die middag, toen de zon hoog aan de hemel stond te branden, sliep Simson, met zijn hoofd in de schoot van Delila. Hij werd niet wakker toen Delila zachtjes tegen een slaaf riep: ‘Kom nu maar.’

Simson merkte niet dat die slaaf met een scherpe schaar in zijn hand naar hem toeliep en de eerste haarvlecht van zijn hoofd afknipte. Delila zat stil en bewoog zich niet. Alleen haar hand ging door zijn zwarte haarlokken. Zeven keer knipte de schaar en zeven keer ving ze een haarvlecht op. Simson sliep door alles heen en hij bleef slapen toen de slaaf de kamer al weer lang verlaten had. Delila keek naar dat nu kale hoofd. Er was een tijd geweest dat ze van hem gehouden had, maar nu haatte ze hem. Die blinde dwaas die dacht dat hij sterker was dan zij. Drie keer had hij haar bespottelijk gemaakt en nu lag hij hier machteloos op haar knieën: die geschoren Nazireeër. Haar hart sloeg van trots. Wat duizend soldaten niet konden, zelfs geen vijf koningen, dat was haar gelukt. Nooit weer zou hij een Filistijns leger verslaan. Nooit weer zou hij driehonderd vossen vangen en daarmee al het koren op het land verbranden. Nooit weer zou hij slapen bij een andere vrouw.

Toen duwde ze Simson van zich af en ging staan. Luid klonk haar schelle stem door de kamer: **‘Simson, daar komen de Filistijnen!’**

Hij schrok wakker uit een diepe slaap. Hij hoorde Delila schreeuwen en moest lachen. Toch weer? Had hij niet verwacht, maar trots lachte hij. Laat ze maar komen. Ook deze keer zou hij zijn handen losbreken. Maar toen zag hij dat zijn handen niet gebonden waren. Vertwijfeld greep hij naar zijn hoofd. En hij begreep.... Zijn haarvlechten waren er niet meer. Nu zou God hem niet meer

helpen. Nog één keer keek hij naar Delila. Hij zag een oneindig grote haat in haar ogen.

‘Simson, daar komen de Filistijnen!’

Daar stormden de soldaten de kamer binnen. Eén hing aan zijn nek. Twee, drie hingen aan zijn armen. Simson vocht niet meer. Wat gaf vechten, wanneer God niet meer met hem was? Als een dier dat geslacht wordt, zo werd Simson tegen de grond gedrukt. Achter de soldaten stonden de vijf koningen. Dat was het laatste wat hij zag. Ze staken hem de ogen uit en sleepten hem naar buiten. Alles was duister om hem heen. Hij kon niets meer zien. Hij voelde alleen nog de rauwe, razende pijn.....